

Lumivaaralaisjuurinen Euroopan Keskuspankin virkamies

Tohtori Mika Kuismannen

Muuttaminen kahden pienen lapsen kanssa Saksaan ei tietenkään sujunut ilman ongelmia. Sosiaalinen verkosto puuttui ja maan tavat vaativat opettelua. Meille on aina ollut selvää, että palaamme Suomeen.



Mika Kuismannen vuonna 2006 joulumarkkinoilla Frankfurtissa Aaro-poikansa kanssa.

Olen käytännössä viettänyt koko lapsuuteni Pihlajarinteellä, jonne vanhempani olivat rakentaneet omakotitalon 1960-1970-lukujen vaihteessa. Pihlajarinte oli ja on edelleenkin idyllinen ja rauhaisa paikka. Se sijaitsee sopivasti "omassa taskussa" ilman läpiajoliikennettä. Samoihin aikoihin sinne muutti paljon nuoria perheitä, joten leikkikaverista ei ollut pulaa. Oma lapsuuteni oli hyvin liikuntapainotteinen. Harrastin yleisurheilua, jalkapalloa ja jääkiekkoa. Jääkiekosta tulikin sitten suosikkilajini ja jatkoin pelaamista aina aikuisikään saakka. Jäähonka oli seurani nimi. Arto Tuominen oli joukkueenjohtaja vailla vertaa ja mukavia kokemuksia riitti tule-

villekin vuosille. Pelaamisen lopetin armeijavuoteni jälkeen.

Minulla on, kuten edellä kävi ilmi kaksi vanhempaa siskoa, Eija ja Elina. Minulla on siis käynyt tässä suhteessa hyvä tuuri; vastuu kotitöistä lankesi etupäässä heille. Tämä tietysti aiheutti hieman kateutta siskojen suunnalta, ymmärrettävästi.

Lapsuuteni ja nuoruuteni olivat hyvin turvallista aikaa. Vanhemmiltani riitti aina, kannustusta ja taloudellista tukea harrastuksiani kohtaan ja lisäksi minusta tuntuu, että minulle suotiin hieman enemmän vapauskiakin kuin siskoilleni (sekin vielä!).

Koska ikäero siskoihini on 5-6 vuotta, niin lapsena en heidän

kanssaan paljon leikkinyt, mutta eipä se paljon haitannutkaan, koska kylällä oli paljon ikäisiäni kavereita.

Totuttelua työelämään

Ensimmäiset kesätyöni tein rakennuksilla jo 15-vuotiaana, jotta sain hankittua rahat interrailmatkailuun. Tämäkin kuvastaa vanhempieni liberaalia asennetta kasvatukseeni. Sitten urani rakennuksilla jatkui useampana kesänä, josta olen kovin ylpeä, sillä tähän tarkoittaa sitä, että olen myös tehnyt oikeita töitä.

Muista aktiviteeteistä johtuen koulunkäyntini ei nuorena tullut panostettua turhan paljoa. Sitten Viherlaakson lukioon siirryttyäni alkoi hidas aikuistumisprosessi ja rupesin enemmän ja enemmän miettimään, mitä tulevaisuudessa tekisin.

Ylioppilaskirjoituksiin valmistauduin huolella ja ne menivätkin koulunkäyntihistoriaani nähden varsin hyvin. Viherlaakson koulusta minulla ei ole muuta kuin hyvää sanottavaa. Osittain tämä varmaan johtuu siitä, että parhaat kaverini ovat edelleenkin tuolta ajalta. Tämän kaveripiirin kanssa pidämme varsin tiiviisti yhteyttä.

Ylioppilaksi pääsyn jälkeen menin armeijaan ja armeijasta pääsyn jälkeen aloin määrätietoisesti valmistautumisen yliopiston pääsykokeisiin. Helsingin yliopistossa luin pääaineena kansantaloustiedettä ja sivuaineina tilastotiedettä ja matematiikkaa.

Opiskelin tehokkaasti ja valmistuin maisteriksi neljässä ja puolessa vuodessa. Onnistuin

opinnäytetyössäni kohtalaisen hyvin ja siksi professorini pyysivät minua harkitsemaan jatko-opintoja. Näin sitten teinkin ja valmistuin lisensiaatiksi vuonna 1995.

Vuoden 1994 puolella olin jo siirtynyt työelämään Suomen Pankkiin. Tätä ennen olin jo tehnyt vaihtelevia rupeamia mm. silloisessa Kansallis-Osake-Pankissa ja Valtion taloudellisessa tutkimuslaitoksessa (VATT).

Ulkomaita yksin ja yhdessä

Työelämä ei kuitenkaan Suomen Pankissa jatkunut vuotta pidempään, sillä syksyllä 1995 sain mahdollisuuden lähteä Lontoon tekemään väitöskirjaa. Vietin kolme vuotta University College Londonissa. Nämä vuodet olivat mahtavia, sekä opintojen että hauskanpidon suhteen. On oma vika jos Lontoossa ei viihdy!

Lontoon vuosien jälkeen palasin takaisin Suomen Pankkiin. Ostimme myös silloisen kihlattuni ja tulevan vaimoni, Eeva Kristiinan, kanssa rakenteilla olevan talon Espoon Laaksolahdesta, joten omasta ja myös vaimoni kohdalta paluu juurillemme Espooseen lähelle synnyinsijojamme oli tapahtunut. Vuoden 1998 kesällä menimme naimisiin. Samoihin aikoihin vaimoni valmistui lääkäriksi. Vuonna 2001 saimme ensimmäisen lapsemme, Elli-tytön.

Vuonna 2003 syntyi toinen lapsemme Aaro. Aaro oli vain viisi viikkoa vanha, kun muutimme Saksaan Frankfurtiin. Juuri ennen Aaron syntymää olin siirtynyt töihin Euroopan Keskus-

pankkiin (EKP). Muuttaminen kahden pienen lapsen kanssa Saksaan ei tietenkään sujunut ilman ongelmia. Sosiaalinen verkosto puuttui ja maan tavat vaativat opettelua.

Ensimmäinen vuosi oli raskasta aikaa, mutta sittemmin olo täällä on alkanut maistua. Itse olen ollut EKP:ssä työskentelyyn tyytyväinen. Täällä olen saanut tehdä vastuullista työtä rahapolitiikan kiehtovassa maailmassa. Elli ja Aaro ovat oppineet saksan kielen jo kohtalaisen hyvin ja elämisentasossa ei ole valittamista.

Tulevaisuuden suunnitelmia

Huolimatta edellä kerrotusta koti-Suomi vetää kuitenkin puoleensa. Suomessa on kuitenkin kaverit, vanhemmat, siskot ja muu sosiaalinen verkosto.

Tämä on jo osoitus juurien merkityksestä, ainakin meidän kohdallamme. Meille on aina ollut selvää, että palaamme Suomeen. Olen neuvottelemassa muutamasta paikasta Suomessa ja todennäköisesti muutamme takaisin Espooseen tänä kesänä. Vaimoni ei ole tehnyt Saksassa töitä, joten hänenkin ammattitaidon kannalta muutto Suomeen olisi hyvä asia. Lisäksi olen isäni kanssa (tai hän sitä pääasiasa on rakentanut, olen vain ollut apumiehenä) rakentamassa kesämökkiä Saimaalle. Olemme siitä kovin innostuneita.

Tulevaisuudelta odotamme ennen kaikkea sitä, että lapsemme pysyisivät terveinä ja saisimme heidät saatettua turvallisesti maailmalle.

Haastattelu
Leo Malinen

Maiju ja Ilmari Kuismasen tyttäret Eija ja Elina saivat veljen 19.4.1967. Kuismaset asuivat Espoon Pihlajarinteellä omakotitalossa. Poika sai kasteessa nimekseen Mika. Mika itse kertoi elämänsä vaiheista Saksasta käsin keväällä 2007.

Heinäkuussa Mika Kuismannen perheineen on palannut kesäiseen kauniiseen Suomeemme. Toivotamme Kuismasen perheen lämpimästi tervetulleeksi kotiin. Mikän isä, jonka suku on lähtöisin Lumivaaran Huhtervusta, tuntuu ahkeroivan Saimaalla kesämökin parissa. Vanhemmille on varmaan suuri asia kun poika perheineen on taas kotona. Tervetuloa vielä kerran, yhteiskuntamme tarvitsee osajiaan.

Leo Malinen